

Cem Akas

*Zamanın
En Kısa Hali*

Roman

CEM AKAŞ
ZAMANIN
EN KISA HALİ

Can Çağdaş

Zamanın En Kısa Hali, Cem Akaş

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2020, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4722-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEM AKAŞ
ZAMANIN
EN KISA HALİ

ROMAN

♥can

Cem Akaş'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Sincaplı Gece, 2016

Y, 2018

19, 2020

7, 2020

Gitmeyecekler İçin Urbino, 2020

CEM AKAŞ, 1968'de Mannheim, Almanya'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor. Başlıca yapıtları: *Noktanın Kesişimleri Antolojisi* (1990), *7* (1992), *Suç ve Ceza* (1992), *Gizli Hava Müzesi* (1995), *Olgunluk Çağı Üçlemesi* (2001), *Gitmeyecekler İçin Urbino* (2007), *19* (2009), *Tekerleksiz Bisikletler* (2012), *Sıncaplı Gece* (2016), *Y* (2018).

www.cemakas.com

Esra'ya, adanmışlıkla.

*Kendini akıŖa bırak; o seni gitmen
gereken yere götürecektir.*

Hadrianus, *Anılar*

1

Kaydırdıktan aŖađı kontrolsüzce kayıyor, kaygan zeminde hızı giderek artıyor. Durdurabileceđi bir Ŗey değil. Boğulmasını anımsamıyor; kaç kiŖinin, nasıl bir telaŖa kapılarak onu havuzdan çıkardığını, içindeki suyu nasıl boşalttıklarını, onu çimenlerin üstüne kimin yatırdığını, annesinin korkudan, dehŖetten ne yaptığını hiç bilmiyor. Gözlerini atığında, ona kolluk almaya gitmiŖ babasının dönmüş olduğunu görüyor; o gelmeden kaŖla göz arasında havuzun kaydırağına tırmanıp kendini aŖađı bıraktığı için azar iŖitmiyor, Ŗu an iŖitmiyor. Yattığı yerden kalkmadan, babasının ŖiŖirdiđi kavuniçi kolluklara uzanıyor ve incecik kollarına geçiriyor. Annesi onun saçlarını çekiyor alnından.

2

Sen ölü doğdun, diye anlatıyor annesi, ikinci sınıftayken; Doktorum olan kadın, doğumdan on gün önceki muayenede senin kalp atıŖlarını duyamadı, bize bunu lafı hiç dolandırmadan söyleyiverdi, ama biraz daha beklemeyi önerdi; sonunda doğum yaptım, sen gayet

sağlıklı çıktın, biz sevinçten çıldırdık, çok ağladım, bir daha da kadın bir kadın doğum doktoruna gitmemeye yemin ettim.

3

Yirmi yaşına bastığı yaz, tüm ergenliği boyunca başına bela olmuş, yaz tatillerinden nefret etmesine yol açmış sivilcelerinden kesin olarak kurtulmak için hareket başlatıyor. Gittiği hastanenin cildiye uzmanı kadın, bir karaciğer tedavisi öneriyor – ağır bir ilaç kürü bu, dudakları şişip kıpkırmızı oluyor ama sivilceler de geçiyor. Üç hafta sonra kontrole gittiğinde doktor, paravanın arkasına geçmesini ve bluzunu çıkarmasını söylüyor, tüm sırtına yayılmış sivilceler ne durumda olduğunu görmek için. Söyleneni yapıyor, fazladan bir de sutyeninin kopçasını açıyor ama çıkarmıyor. Az sonra doktor geliyor yanına, sırtına bakıyor, kendiliğinden bir, Çok güzel, çıkıyor ağzından, Yani epey düzelmiş, diye düzeltiyor hafif gülerek. Bir iltifat olarak çok da parlak değil belki, ama ona çok iyi geldiği belli. Soluğu yazlıkta alıyor, güneş batmadan arkadaşlarıyla denize girebilmek için.

4

Bir gece kumsala iniyor, babasının yeni hediyesi gitarıyla – ortalık yerde gitar çalıp şarkı söylemek gibi bir huyu yok ama çok sıcak bir gece, arkadaşları ya şehirde ya da dışarı çıkmamış, o da evde oturmak istememiş. Duvarın dibine, karanlık kısma oturup kendi kendine bir şeyler çalıyor. İki kız geliyor bir süre sonra, kendisinden küçükler, taş çatlasa liseye gidiyorlar. Teklifsizce yarım metre ötesine oturup dinlemeye başlıyorlar. Joan Baez'den, Marianne Faithfull'dan şarkılar söylüyor. "Five Hundred

Miles"ı bitirdiğinde kızlardan biri, Ne güzel söylüyorsunuz, diyor, Ama nasıl aklınızda tutuyorsunuz sözleri, yabancı dilde ezberlemek zor olmuyor mu? Ne diyeceğini bilemiyor birden, Yoo, diyor, Aslında hafızam çok da iyi değildir ama Türkçeden bir farkı yok. Diğer kız onun çok zeki olduğuna karar vermiş olmalı ki, Benim abim de çok zekidir, diyor, İlk girişinde Anadolu Üniversitesi'ni kazandı. Okuduğu üniversiteyi söylemek zorunda kalmamak için hemen "Tie A Yellow Ribbon"a başlıyor.

5

Üniversiteye kaydolacağı gün annesi götürüyor onu okula, hızlı kullanıyor arabayı. Öğütler veriyor bir yandan – dersler, hocalar ve arkadaşlarla ilişkiler, erkekler konusunda dikkat edilmesi gerekenler. Dinlememeye çalışıyor annesini; yolu, yol kenarındakileri izlemeye çalışıyor; arada kendini tutamayıp kısaca tersleniyor ama uzatmıyor hiç. Tam lafının ortasında sesi gidiyor annesinin, derin bir nefes alıp yolun kenarına çekiyor arabayı, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapıyor ve öylece kalıyor. Buruşmuş bir yüz. Ne olduğunu bile soramıyor annesine, Anne?, bile diyemiyor, elini tutabiliyor yalnızca, nefesini bir de.

6

Kırklı yaşlarında; bir akşam babasını hastane odasındaki yatağından kaldırıyor, koluna girip tuvalete götürüyor ve işemesine yardım ediyor. Bakmamaya çalışsa da görüyor – seyrek kahverengi kasık kıllarının arasına kaçmış olan penisini yakalıyor babası titrek parmaklarla, biraz çekiştirip uzatıyor, sonra klozeti tutturmaya çalışarak işiyor; bilinçli değil alışkanlıkla yapılmış bir harekete

benziyor bu daha çok. Ellerini şöyle bir ıslatıyor işi bitince, yüzüne bakıyor – yatağa dönmeye hazır. Yavaş adımlarla, koltukaltından destek vererek yatağa götürüyor babasını, bir anda bembeyaz, hatta yeşile çalan bir beyaz kesildiğini görüyor yüzünün, aynı anda yere yığılıveriyor adam – bir deri bir kemik kalmış olsa da tutmaya gücü yetmiyor. Apar topar ameliyata alıyorlar, sekiz saatin sonunda ölüyor babası, ama ölüm anı olarak hep yatağın dibinde, yerde bir yığın olarak duruşunu hatırlayacak.

7

Annesiyle el ele tutuşmuş, caddenin karşısına geçecekler. Annesi yürümeye başlayınca o da yoğun trafikli caddeye adım atıyor, atmasıyla da annesinin onu kolundan sertçe geri çekmesi bir oluyor. Sağına soluna bakmadan, araba gelmediğinden emin olmadan karşıya geçmeye kalktığı için azar işitiyor annesinden, eli hala onun elinde. Ama sen de geçiyordun, diye itiraz edecek oluyor; Bana ne bakıyorsun, diyor annesi, Ya seni öldürmeye çalışıyorsam? Önünde açılan bu yeni ve derin ufka sessizce bakakalıyor.

8

En iyi arkadaşı, ailesiyle birlikte akşam oturmasına gelmiş – anne babalar yemekten sonra salonda iskambil oynuyor, onlarsa salona girmeden, odasının önündeki küçük alanda, mizansenini kendisinin yaptığı bir oyuna dalıyorlar – arkadaşı Kızılderililere esir düşünce onu kurtarıyor, ardından yeni alınan doktor çantasının içindeki plastik oyuncaklarla muayene ediyor onu. Kısa eteğinin altından donunu çıkarıyor arkadaşının, elindeki aletle karıştırıyor kukusunu. O sırada annesi, elinde tepsiyle mut-

fağa giderken yanlarından geçiyor, çayları tazeleyip oyun masasına dönüyor ama onlara bakmıyor bile – annesinin arkasından bakıyor bir süre, sonra devam ediyor oyuna. Biraz kan bulaşıyor parmaklarına. Nasıl temizlediğini anımsamıyor.

9

Kocasıyla henüz sevgiliyken, ilk kez birlikte oldukları gece uzun uzun, birbirlerinin teninden kopamıyormuş gibi seviştikten sonra uyuyakalıyorlar ama arada kendini uyandırıp, yanında yatan adama odaklıyor gözlerini karanlıkta, sol eliyle saçını okşuyor. Gün yavaş yavaş ağarırken sevgilisinin sırtına baka baka yeniden uykuya dalıyor.

10

Beşinci sınıfta dünya coğrafyası dersinde parmak kaldırıp öğretmenine komünizmin ne demek olduğunu soruyor; öğretmen daha cevap veremediği apartmanda komşusu olan arkadaşı kalkıp, Bizim yaşımız küçük, böyle şeyleri anlayamayız, diyor; Anlayacağımız şekilde anlatılırsa gayet iyi anlarız, diye cevap verince sınıf karışıyor, her kafadan bir ses çıkıyor, kimisi arkadaşını destekliyor, kimisiyse onun büyüünce avukat olması gerektiğini, kendini çok iyi savunduğunu söylüyor, öğretmene konuyu geçiştiriyor. O hafta sonu arkadaşına oynamaya gittiğinde ve öğle yemeğine oturduklarında, arkadaşının babası konuyu açıyor, komünist sistemde insanların koyun olduğunu ve bir çoban tarafından güdüldüğünü, kimsenin kendi istediğini yapamadığını anlatıyor. Anladım, diyor memnuniyetle.

Annesiyle el ele tutuşmuş, caddenin karşısına geçecekler. Annesi yürümeye başlayınca o da yoğun trafikli caddeye adım atıyor, atmasıyla da annesinin onu kolundan sertçe geri çekmesi bir oluyor. Sağına soluna bakmadan, araba gelmediğinden emin olmadan karşıya geçmeye kalktığı için azar işitiyor annesinden, eli hala onun elinde. Ama sen de geçiyordun, diye itiraz edecek oluyor; Bana ne bakıyorsun, diyor annesi, Ya seni öldürmeye çalışıyorsam? Önünde açılan bu yeni ve derin ufka sessizce bakakalıyor.

Bellek hangi anıları saklar, nasıl saklar, saklarken nasıl değiştirir? İnsan kendi hayatını nasıl hatırlar, hangi anıları unutmaz? Güvenirlięi şüpheli bir yığının içinde hangi anlar neden parlar?

Zamanın En Kısa Hali bir mozaik; tüm parçalar yan yana geldiğinde ortaya bir anne-kız ilişkisi, aşk, akışkan cinsel kimlik, akışkan cinsellik ve sanat dünyasının halleri üzerine etkileyici, benzersiz ve okurun unutmayacağı sahneler içeren bir hikaye çıkıyor.

#bellek #anı #aşk #toplumsalcinsiyet #cinsellik #akışkan #sanatdünyası #anne

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4722-9

9 789750 747229